

dette Forhold ikke havde været tilstede. Derved bevirkes det, at Befalingsmænd og Mandskab ikke gjensidig kjende hinanden; de komme da let til at misforstaa hinanden, og deraf udviller der sig et Forhold, som vilde være undgaaet, naar de oprindelig havde arbejdet sammen og gjensidig lært hinanden at kjende. Med Hensyn til Officersskolen kan jeg ikke være enig med det øverste Medlem for Præsident Arents (Scavenius). Jeg tror, at det Heldigste vil være at udvikle den Officersskole, vi nu have, væsentlig paa det Grundlag, hvorpaa den hviler. Vi kunne da opnaa at faae Folk fuldt uddannede til Premierlieutenanter et Par Aar tidligere, end det nu sker, naar vi kunne komme bort fra den Korporalskole paa et Aar, hvorpaa de Paagjældende nu til en vis Grad maa spille deres Tid, og naar vi kunne gjøre forskjellige andre Indskrænkninger. Hvorvidt det vilde være rigtigt at afflasse den næstnyngste Klasse, nærer jeg nogen Tvivl om. Jeg lægger ikke megen Vægt paa dette Spørgsmaal; men jeg tror, at man ved at bevare denne Klasse gjør det muligt for mange uformuende og ikke tilstrækkeligt oplyste eller bogdannede unge Mænd at erhverve sig de Kundskaber, som behøves for at gaa ind i den ældre Klasse i Officersskolen, forsaavidt de have stærk Lyft til at blive Officerer. Der er et Hovedpunkt ved denne hele Sag, som jeg vil omtale med nogle Ord. Den Ordning af Søminetjenesten, som er bibeholdt i dette Forslag, tilfredsstiller mig ikke. Baade efter Al, hvad vi have offret herpaa, og efter den Betydning, jeg er overbevist om, at dette Forsvarsmiddel vil faae, kan jeg ikke erkjende det for rigtigt, at Søminetkorpset blot bliver et Kompagni under Ingenieurkorpset. Jeg tror, det er nødvendigt at give dette Korps en saadan Stilling, at det kan komme til at virke med langt større Selvstændighed og i et Omfang, der mere svarer til de Offre, som vi have bragt derfor, end efter Lovforslaget. Jeg gaar ud fra Nødvendigheden af Kjøbenhavns Befæstning mod Land siden — i hvilken Udstrækning eller paa hvilken Maade det bør ske, skal jeg ikke indlade mig paa, da Spørgsmaalet ikke foreligger — men med denne Opfattelse maa jeg ansæ det for det Heldigste, at hele Kjøbenhavns Forsvar mod Sø siden overlades til Marinen, og at den besætter Søforterne, medens man lader Artilleriet faae sin Plads mod Land siden. Det er min Overtydning, at den bedste Enhed i Kommandoen for Landforsvaret og for Forsvaret mod Sø siden da vil kunne opnaas. Som det nu er ordnet, bliver der alt andet end Enhed; thi den passive Søminetjeneste er under Ingenieurkorpset, den aktive under Marinen; Artilleriet paa Forterne kommanderes af Artilleriofficerer, og de Kanonbaade og Pantserfartøier, der skulle støtte Forterne, kommanderes af Søofficerer. Det er da umuligt at opnaa den Enhed, som er af overordentlig Betydning, naar vi angribes af en stærk Fjende. Enhed op-

naas langt bedre, naar vort ene Børn har hele den ene Side af Forsvaret. Man kan maasse indvende, at vor Marine ikke endnu har udviklet saa dygtige eller saa talrige artilleristiske Kræfter, at den er i Stand til at overtage hele Kjøbenhavns Forsvar fra Sø siden. Men jeg har den Tro, at i det Lidsrum, der maa hengaa, inden den Lanke kan blive gennemført, som jeg i det Mindste har haft med Hensyn til Udviklingen af Kjøbenhavns Forsvar, vil den nødvendige artilleristiske Uddannelse under Søværnet komme tilstede baade hvad Antal og Dygtighed angaar. Man har jo allerede begyndt, og jeg priser, hvad der i denne Henseende er gjort, at uddanne vore Søofficerer mere i artilleristisk Henseende paa samme Maade, i alt Fald for en Dels Bedkommende, som Landetatens Artilleri, og jeg tror, at vore Søofficerer ville lige saa godt kunne udføre denne Tjeneste som Landofficererne, og at de altid ville have et Fortrin, idet de meget bedre ville forstaa at rette Forsvarets Kraft imod den Fjende, der angriber. Angrebet vil jo altid ske ved Skibe, og vore Søofficerer ville da snarere have det rette Blik for, hvor det fjendtlige Fartøj, som angriber, har sin faarlige Side, bedre end Landofficerer, der ikke have den Erfaring med Hensyn til Skibe som Søofficerer. Men for mig er det Hovedsagen, at Enhed i Befalningen paa denne Maade kan opnaas. Disse Bemærkninger skal jeg henstille til Overveielse.

Solm: Jeg var egentlig ikke bestemt paa at tage Ordet under denne Forhandling, men der er faldet forskjellige Uttringer idag, som have foranlediget mig til at begjære Ordet. Forinden maa det dog maasse være mig tilladt at fremkomme med enkelte Betragtninger, endskjøndt jeg for 2 Aar siden har udtalt mine Betragtninger over vort Forsvarsvæsen, saa at jeg idag skal indskrænke mig til at være meget kort. Det har overrasket mig noget idag at høre mere og mindre stærke Anker over den nuværende Hærorrdning. Jeg siger; det har overrasket mig, da jeg erindrer, at den Gang, den nuværende Hærorrdning blev vedtagen heri Thinget, da Lød der Bisfaldsyttringer fra Thinget og fra Tilhørerpladsen. Nu synes det, som man paa en Gang har opdaget en hel Del Uheldigt ved den nuværende Hærorrdning. Jeg stemte ikke for denne Ordning, saa at, dersom der er Skavanker ved den, har jeg intet Ansvar derfor. Jeg gjorde det ikke, fordi jeg var imod de Principer, der ere neblagte i Loven, men fordi det forekom mig, at man stadig maatte gaa ud fra een Forudsætning, og det er den, at det Forsvar, som man er bestemt paa at ville stille op, skal staa i Forhold til Landets Skatteevne. Det var denne Grund, som dengang bevægede mig til at stemme imod Hærløvsforslaget, og det kan nu blive en Grund for mig til at have Betænkeligheder ved det foreliggende Lovforslag. Jeg skal ikke strides